

rokgre

ZVEZDA

ZVEZDA

Zvezda. Vsaka zvezda je povezana s praznino. Vsako praznino končuje zvezda. Zvezda je življenje in praznina je praznina, kjer je nič. Včasih zvezda izgori v praznino in postane nič. In včasih praznina rodi toploto. Le od kod?

Zvezda. Vsaka zvezda je podobna drugi. Vsako življenje je le eno. Vsa praznina je le praznina in je črna. Vsaka zvezda je luč. Luč zmore prebosti črnino in potrebno je ogromno praznine, da žarek zaduši. Takrat zvezda ugasne.

Zvezda. Dovolj je le ena zvezda. Nikoli ne bo dovolj praznine, da bi mogla preplaviti še zadnjo zvezdo. Ker zvezda ve za nič. Nič pa ne more ničesar vedeti. Zato praznina ne neguje zvezd, temveč zvezde praznino. Le življenje je sposobno nekaj vedeti.

Zvezda. Vsaka zvezda ima zgodbo. Zgodba zvezde je razdalja, ki poteka od trenutka, ko se zvezda rodi (prebode črnino) in do hipa, ko umre (ponikne v črnino). V bistvu je zgodba življenje zvezde. Dokler zvezda je, je ta razdalja njeno življenje in ko je več ni, postane življenje zgodba.

Zvezda. Nihče ne ve, kam se utrne zvezda. To je takrat, ko ponikne v praznino. Pravijo, da se pojavi spet na drugi strani, pravijo, da se razprši po praznini, pravijo, da je še vedno tam, mrtva in temna, kar je še najhuje, vsa na uslugo črnini. Mogoče imajo prav? Mogoče zvezd sploh ni in jih le mi tako vidimo, ker tako želimo? In je le praznina?

Zvezda. Zmeraj je bilo tako, da smo pluli po praznini in se ustavljali na zvezdah. Zmeraj smo dokazovali njihov obstoj z neskončnimi prostranstvi praznega in gluhega prostora. Za nas nič. In zmeraj so bile zvezde lepe in nevarne, in praznina tako tuja, dolgočasna in enaka, da je že postala bližnja. Zvezda preseneti, ne črnina. Ta je pot in zvezda cilj.

Praznina. Praznina sije med zvezdami. Neskončna domača praznina, ki objema naše ladje in zvezdo, odkoder smo doma. Ena sama praznina in nešteto zvezd. Eno samo število in njegovo čisto nasprotje. En sam glas, ki se zaveda praznine in nešteto zvezd.

Glas. Glas na zvezdi skozi praznino. Zvezda ustvarja glasove in praznina jih ohranja. Glas o življenju, o zvezdi, in o smrti, o temini. Glas, glas, glas.

Zvezda. Zvezda ponikne v črnino in ta se razpusti v glas. Glas, ki je vibracija in objema smrt in življenje v eno. Glas, ki se prenaša iz zvezde na zvezdo skozi praznino. Glas, ki je znanilec življenja in luči. Glas, ki je praznina in ohranja nič.

POT

Si si ti mogel misliti?

Da je bilo nekoč vendarle drugače. Mogel. In včasih sem.

Tebe ni presenetilo?

Mene ni.

Ženska sem. Nisem pričakovala tega.

Tudi jaz ne. Vendar me ni presenetilo.

Zvezde so planeti.

Tam kjer sem živel smo imeli še luno. Čudno podolgovata je bila. In nekoč se je prelomila. Pričel se je čas strahot.

Je bila planet?

Bila je zvezda.

Mi hočeš povedati kaj iščemo?

Nič.

Zakaj potem skrivnost?

Vprašani ne odgovori.

Zakaj potem skrivnost?

Ženska ponovi vprašanje.

Ja.

Gremo proti koncu.

Zakaj?

Tam se je nekoč nekaj zgodilo.

Ne vemo kaj.

Ne vemo.

Še obstaja tam, kjer si živel?

Ne vem. Predaleč smo.

Rada bi bila enkrat tam.

Jaz sem pozabil. Pozabil, ker smo predaleč.

Še vedno se nisem navadila na tvoje oblike.

Boš se. Sicer pa za razmnoževanje ni tako pomembno. Zunaj je ogromna praznina. Tam, kjer sem živel so verjeli. In zdaj verjamejo še drugi.

Zato tako daleč.

Še dalje je. Zato, ker po vsej verjetnosti sploh ni.

Rada bi verjela.

Ni težko. Verjemi.

Ti verjameš?

Ne vem.

Toliko tega vemo.

Vse.

Vse. Pozabljamo pa preprosto.

Spomin ima malo časa za preprosto. Spomin dodajamo, da lahko plujemo.

Nasmejala sem se.

Zakaj?

Rekel si plujemo. Pa je plujemo.

Vem. Mora biti prijetno. Dolga pot še je pred nama.

Razmnoževala bi se.

Zmoreš malo počakati. Premišlujem koordinate.

Tudi ti se nisi še navadil.

Jaz sem moškega spola in navajen vsega hudega.

Kakšen obrazec pa je to?

Saj ne vem. Prvič sem ga uporabil. V vesolju ni hudega.

Mogoče je tam, kamor drsiva. Nisi povedal, da se včasih bojiš praznine.

Absurd. Tu sem nastal. Moj dom je.

Tvoj dom je ob tisti polomljeni luni.

Zakaj sem pa potem izbran?

Jaz sem tvoje ravnovesje. Ne vem zakaj si izbran. Če si sploh izbran.

Ne bojim se praznine. Le tesnoba me daje, včasih, zaradi vedenja.

Tudi mene moti, da je vse razloženo. Veselim se tistega tam.

Kamor greva.

Tja ja.

Na konec greva. Ne pozabi.

Ugotovila sem tvoje stanje - tesnobo, po drobnih kapljicah, ki ti polzijo s čela, kadar me ni.

To je tvoje delo.

Razmnoževanje.

Varovanje. Bi lahko nehala?

Seveda. Sva že zdavnaj. Kakšno milijardo galaksij nazaj.

Ni važno.

Morala bi imeti že potomce. Kaj bo, če ne uspeva?

Sploh ne veš, kaj? Kaj uspeti?

Tam.

Tam je konec. Konec je uspeh.

Zakaj pa ne?

Nehaj me nadzorovati.

Zato nimava ničesar.

Zaradi tesnobe.

Tudi sama sem nestabilna.

Ne moreš si privoščiti. Kakor jaz ne.

Do tebe mož. Predvsem te oblike se nisem še navadila.

Navadiš se prostora. Živo je vselej enkratno.

Prav ti tvoji obrazci.

Zaustaviti bi morala.

Vem. Skupaj sva.

Zaustaviti bi moral.

Vem. Še vedno sva skupaj.

Potem pa razloži?

Vse je že razloženo. Prav ravnava. Tako je bilo zamišljeno.

Ta simbioza.

Tesnoba v praznini.

Tam nekje, na najini poti je konec. Vzdrživa do cilja.

Saj ne, da ne bi.

Kaj pa potem?

Tvoja bolezen. Jo boš znal premagati?

Boš ti znala svojo?

Katero?

Razmnoževanje.

Prav rada sem.

Jaz tudi.

Si lahko misliš, da prav rada sem?

Obrneva?

Ne. Konec si rekel.

Mlajša si.

Ti to veliko pomeni?

Nič.

Mogoče sem preurejena.

Ali pa jaz.

Mogoče sem umetna.

Ali pa jaz.

Vsekakor, ne bi smela več obstajati.

Vsekakor sva umetna.

Pusti koordinate. Ali ni vseeno?

Gledam, kakšne so možnosti, da se vse ponovi.

Kolikokrat sva že to doživela?

Ravno gledam. Niti enkrat.

Začuda.

Dobro, da nama ni treba dati otroka v kapsulo.

In poslati nazaj? Tega se nihče več ne boji.

Ko pa vemo, da mu bo dobro. Ne smemo se navezati.

Lahko.

Ne. Prej si rekla umetno. Iz mesa in krvi, vendar umetno.

Kako?

Ne smemo se navezat. Tja potujeva.

Kam?

Kjer bo meso in kri. Na koncu bi naj bilo.

Saj ne moti.

Ne vem. Midva bova poslala otroka.

Torej lahko ostaneva?

Vedno isti razgled.

Prazno je.

Skozi tunel se prebija. In vedno isti razgled.

Iščeš besedo: novo.

Ja. Vse manj in manj besed imam na voljo.

Mene ne moti.

Ja in ne.

Kaj?

Le to še mi ostane. Ti ženska sprašuješ.

Ti moški odgovarjaš.

Ja.

Ne.

Gospod kralj, koliko korakov smem do vas?

Kaj?

Ti ženska. Le spol. Včasih kakšen obrazec.

Jaz sem druga oblika. Moj planet je ženskega spola.

Le kdo je prišel h komu?

Enaka sva.

Enaka kot vse to okoli.

Vedno bolj.

Zdi se mi, da potujeva le še zato, ker se nekaj dogaja. Mora se dogajati. Razdalje morajo obstajati. Razdalje in zvok, ki potuje.

Vidiš, kaj je nastalo iz tvoje tesnobe.

Samo za kuhanje si.

Ne vem zakaj. Vendar je prišel do mene val in se nesimetrično odbil.

Mogoče se res bližava cilju.

Kaj je to kuhanje?

Pojma nimam. Še en obrazec. Zvezdo iščeva.

Na milijone jih je.

Zadnjo. Oziroma prvo.

Kaj se bo zgodilo?

Umrta bova.

Spet obrazec. Ne bodo zadovoljni.

Vem, kaj to pomeni. Umreti, izginiti, ne več obstajati.

Kaj to pomeni?

Ne bova vedela več drug za drugega. Za zvezde in praznino.

Kaj pa?

Nič ne bova vedela.

Nič bova vedela.

To je še zadni poizkus, da pozabimo.

Misliš, da začneva znova?

V bistvu sestavljam skupaj neke obrazce, ki so mi tuji, novi, če že hočeš. Kot, da niso moji. Ta pot.

Zanimivo govoriš.

Ne bi smel. Razmnožujva se in plujva. Ne bom se več zmotil.

Moja oblika je prilagojena tvoji.

In obratno.

Skupaj sva.

Ženska ponovi.

Moški je prijeten.

Tako je prav. Nič več vprašanj.

Komaj sem začela. Nikoli še nisem kaj vprašala. Ti si prvi.

Sploh bi morali prenehati. Besede so zvok. Besede so nepotrebne.

Tako kot to potovanje.

Ja. Tudi zvok.

Sploh bi morala nehat.

Poskusi. Kam boš šla?

Še daleč?

Kaj pa je daleč?

Kolikokrat bova še vse ponovila?

Kaj misliš?

Ni mi mar.

Druge možnosti ni. Le ena. Ta, ki je.

Včasih. Kako pa so včasih? Ti tvoji obrazci. Kako so včasih?

Ne vem. Zvezda pove.

Nekaj moramo imeti, mar ne?

Ne. Oziroma srčno upam, da je.

Zato nemir praznine?

Zato. Ženska sva in moški, neskočna meglica razpršena po brezmejnem, sama zvezdi, sama planeta. Na zadnji poti pred izginitvijo vsega znanega.

Misliš, da uspeva?

Ne. In ja. Trudim se, a besede izginevajo. Pred očmi se mi še zadnje silhete blinijo v eno samo .. ne najdem izraza.

Ne najdeš izhoda.

Ne.

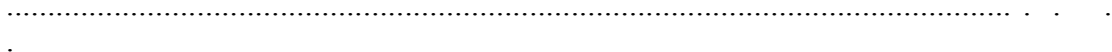
Zakaj še potem razmnoževanje?

Praznina se cepi v praznino.

Utrneva se kot zvezdi.

Praznina sva. Veš, kaj je na tisti zvezdi? Nič. In potem rodi otroka in nič in ga pošljeva nazaj. Rekel bo, to je nič. Čudite se. To sta mati in oče in vi vsi. Našla sta in nista umrla. Nič.

OTROK

Prišla sem na tisto zvezdo in ju iskala. Povedali so, da sta semkaj priletela na čudni ptici, njunih rokah in ostala. Rodila sta otroka in ostala. Nas sta rodila, zavedajoča se konca. Potem sta odšla.

Zdaj smo priklenjeni tukaj s to uganko vred. Uganka o zvezdi. O zvezdi, ki ni pustila dihat. Potrebujemo kemično reakcijo v nas, ki se imenuje dihanje. Zvezda pravi ne. Verjeli smo v njo. Kaj pa potem smisel nekoč doživljenskega poleta?

Ne zmoremo več dihat. Snov je prerodka. Zaživeli smo kot eksperiment. Zaživeli smo le kot dotik življenske sile. Onadva pa sta odšla. Zasadila sta otroka v blato zvezde. Nista ga odposlala, kot je bilo dogovorjeno in razvil se je v čisti utrip - živ. Kako to vem, vemo? Imam, imamo skupen spomin. Spomin sveta, ki umira.

Z zvezde na zvezdo leti sejalna ladja, okostje sprenevedanja nosi. Zato, ker življenje samo, živa bit, nosi v sebi le začetek in nič drugega. Le do smrti zna dospeti, do svojega zanikanja. Konec se širi in krči v sami praznini med zvezdami. To sta takrat spoznala, ta, ki sta zdaj del tega česar sta se naužila, naučila. In nam, potomcem sta dala dih. Dih, ki zamira v okoreli svetlobi zvezde. Borimo se za obstanek naših nadaljevanj, skozi njih še smo. Ni plina, ki bi nas pogrel. Dala sta nam vedeti, da je zvezda odsev praznine in naj se ne oklepamo diha.

Ko pa je močnejši kot vse, kar vemo in poznamo. Zato sem tukaj in ju iščem, njega in njo, ki sta nekoč lebdela v tej stvari in nas, me ustvarila - eno, za večnost. Ne morem več zajeti praznine. Zdi se mi da me požira zvezda. Nista pustila pravega odgovora. Mogoče sta nadaljevala. Ampak ne verjamem. Odreči se smrti je isto, kot odreči se življenju. Vibrirati. Ko bi jima le uspelo. Vračam se. Ni je praznine, kjer ne bi obstajala dva, ki tvorita dom. Ali vesta to? Prerasem ju, včasih. Zdaj prepozno ali prezgodaj. Vračam se. V kapsuli ni dovolj prostora za dva. Produkt neskončnih možnosti sem. Vračam.

POT

Si si ti mogel misliti?

Da je bilo nekoč vendarle drugače. Mogel. In včasih sem.

Tebe ni presenetilo?

Mene ni.

Ženska sem. Nisem pričakovala tega.

Tudi jaz ne. Vendar me ni presenetilo.

Zvezde so planeti.

Tam kjer sem živel smo imeli še luno. Čudno podolgovata je bila. In nekoč se je prelomila. Pričel se je čas strahot.

Je bila planet?

Bila je zvezda.

Mi hočeš povedati kaj iščemo?

Nič.

Zakaj potem skrivnost?

Vprašani ne odgovori.

Zakaj potem skrivnost?

Ženska ponovi vprašanje.

Ja.

Gremo proti koncu.

Zakaj?

Tam se je nekoč nekaj zgodilo.

Ne vemo kaj.

Ne vemo.

Še obstaja tam, kjer si živel?

Ne vem. Predaleč smo.

Rada bi bila enkrat tam.

Jaz sem pozabil. Pozabil, ker smo predaleč.

Še vedno se nisem navadila na tvoje oblike.

Boš se. Sicer pa za razmnoževanje ni tako pomembno. Zunaj je ogromna praznina. Tam, kjer sem živel so verjeli. In zdaj verjamejo še drugi.

Zato tako daleč.

Še dalje je. Zato, ker po vsej verjetnosti sploh ni.

Rada bi verjela.

Ni težko. Verjemi.

Ti verjameš?

Ne vem.

Toliko tega vemo.

Vse.

Vse. Pozabljamo pa preprosto.

Spomin ima malo časa za preprosto. Spomin dodajamo, da lahko plujemo.

Nasmejala sem se.

Zakaj?

Rekel si plujemo. Pa je plujemo.

Vem. Mora biti prijetno. Dolga pot še je pred nama.

Razmnoževala bi se.

Zmoreš malo počakati. Premišljuje koordinato.

Tudi ti se nisi še navadil.

Jaz sem moškega spola in navajen vsega hudega.

Kakšen obrazec pa je to?

Saj ne vem. Prvič sem ga uporabil. V vesolju ni hudega.

Mogoče je tam, kamor drsiva. Nisi povedal, da se včasih bojiš praznine.

Absurd. Tu sem nastal. Moj dom je.

Tvoj dom je ob tisti polomljeni luni.

Zakaj sem pa potem izbran?

Jaz sem tvoje ravnovesje. Ne vem zakaj si izbran. Če si sploh izbran.

Ne bojim se praznine. Le tesnoba me daje, včasih, zaradi vedenja.

Tudi mene moti, da je vse razloženo. Veselim se tistega tam.

Kamor greva.

Tja ja.

Na konec greva. Ne pozabi.

Ugotovila sem tvoje stanje - tesnobo, po drobnih kapljicah, ki ti polzijo s čela, kadar me ni.

To je tvoje delo.

Razmnoževanje.

Varovanje. Bi lahko nehala?

Seveda. Sva že zdavnaj. Kakšno milijardo galaksij nazaj.

Ni važno.

Morala bi imeti že potomce. Kaj bo, če ne uspeva?

Sploh ne veš, kaj? Kaj uspeti?

Tam.

Tam je konec. Konec je uspeh.

Zakaj pa ne?

Nehaj me nadzorovati.

Zato nimava ničesar.

Zaradi tesnobe.

Tudi sama sem nestabilna.

Ne moreš si privoščiti. Kakor jaz ne.

Do tebe mož. Predvsem te oblike se nisem še navadila.

Navadiš se prostora. Živo je vselej enkratno.

Prav ti tvoji obrazci.

Zaustaviti bi morala.

Vem. Skupaj sva.

Zaustaviti bi moral.

Vem. Še vedno sva skupaj.

Potem pa razloži?

Vse je že razloženo. Prav ravnava. Tako je bilo zamišljeno.

Ta simbioza.

Tesnoba v praznini.

Tam nekje, na najini poti je konec. Vzdrživa do cilja.

Saj ne, da ne bi.

Kaj pa potem?

Tvoja bolezen. Jo boš znal premagati?

Boš ti znala svojo?

Katero?

Razmnoževanje.

Prav rada sem.

Jaz tudi.

Si lahko misliš, da prav rada sem?

Obrneva?

Ne. Konec si rekel.

Mlajša si.

Ti to veliko pomeni?

Nič.

Mogoče sem preurejena.

Ali pa jaz.

Mogoče sem umetna.

Ali pa jaz.

Vsekakor, ne bi smela več obstajati.

Vsekakor sva umetna.

Pusti koordinate. Ali ni vseeno?

Gledam, kakšne so možnosti, da se vse ponovi.

Kolikokrat sva že to doživela?

Ravno gledam. Niti enkrat.

Začuda.

Dobro, da nama ni treba dati otroka v kapsulo.

In poslati nazaj? Tega se nihče več ne boji.

Ko pa vemo, da mu bo dobro. Ne smemo se navezati.

Lahko.

Ne. Prej si rekla umetno. Iz mesa in krvi, vendar umetno.

Kako?

Ne smemo se navezat. Tja potujeva.

Kam?

Kjer bo meso in kri. Na koncu bi naj bilo.

Saj ne moti.

Ne vem. Midva bova poslala otroka.

Torej lahko ostaneva?

Vedno isti razgled.

Prazno je.

Skozi tunel se prebija. In vedno isti razgled.

Iščeš besedo: novo.

Ja. Vse manj in manj besed imam na voljo.

Mene ne moti.

Ja in ne.

Kaj?

Le to še mi ostane. Ti ženska sprašuješ.

Ti moški odgovarjaš.

Ja.

Ne.

Gospod kralj, koliko korakov smem do vas?

Kaj?

Ti ženska. Le spol. Včasih kakšen obrazec.

Jaz sem druga oblika. Moj planet je ženskega spola.

Le kdo je prišel h komu?

Enaka sva.

Enaka kot vse to okoli.

Vedno bolj.

Zdi se mi, da potujeva le še zato, da se nekaj dogaja. Mora se dogajati. Razdalje morajo obstajati. Razdalje in zvok, ki potuje.

Vidiš, kaj je nastalo iz tvoje tesnobe.

Samo za kuhanje si.

Ne vem zakaj. Vendar je prišel do mene val in se nesimetrično odbil.

Mogoče se res bližava cilju.

Kaj je to kuhanje?

Pojma nimam. Še en obrazec. Zvezdo iščeva.

Na milijone jih je.

Zadnjo. Oziroma prvo.

Kaj se bo zgodilo?

Umrta bova.

Spet obrazec. Ne bodo zadovoljni.

Vem, kaj to pomeni. Umreti, izginiti, ne več obstajati.

Kaj to pomeni?

Ne bova vedela več za drug drugega. Za zvezde in praznino.

Kaj pa?

Nič ne bova vedela.

Nič bova vedela.

To je še zadni poizkus, da pozabimo.

Misliš, da začneva znova?

V bistvu sestavljam skupaj neke obrazce, ki so mi tuji, novi, če že hočeš. Kot, da niso moji. Ta pot.

Zanimivo govoriš.

Ne bi smel. Razmnožujva se in plujva. Ne bom se več zmotil.

Moja oblika je prilagojena tvoji.

In obratno.

Skupaj sva.

Ženska ponovi.

Moški je prijeten.

Tako je prav. Nič več vprašanj.

Komaj sem začela. Nikoli še nisem kaj vprašala. Ti si prvi.

Sploh bi morali prenehati. Besede so zvok. Besede so nepotrebne.

Tako kot to potovanje.

Ja. Tudi zvok.

Sploh bi morala nehat.

Poskusi. Kam boš šla?

Še daleč?

Kaj pa je daleč?

Kolikokrat bova še vse ponovila?

Kaj misliš?

Ni mi mar.

Druge možnosti ni. Le ena. Ta, ki je.

Včasih. Kako pa so včasih? Ti tvoji obrazci. Kako so včasih?

Ne vem. Zvezda pove.

Nekaj moramo imeti, mar ne?

Ne. Oziroma srčno upam, da je.

Zato nemir praznine?

Zato. Ženska sva in moški, neskočna meglica razpršena po brezmejnem, sama zvezdi, sama planeta. Na zadnji poti pred izginitvijo vsega znanega.

Misliš, da uspeva?

Ne. In ja. Trudim se, a besede izginevajo. Pred očmi se mi še zadnje silhete blinijo v eno samo .. ne najdem izraza.

Ne najdeš izhoda.

Ne.

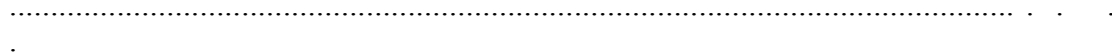
Zakaj še potem razmnoževanje?

Praznina se cepi v praznino.

Utrneva se kot zvezdi.

Praznina sva. Veš, kaj je na tisti zvezdi? Nič. In potem rodiva otroka in nič in ga pošljeva nazaj. Rekel bo, to je nič. Čudite se. To sta mati in oče in vi vsi. Našla sta in nista umrla. Nič.

ZNANSTVENIK

Pred petnajstimi milijardami let, takoj po rojstvu sveta, je obstajalo še toliko antimaterije kot materije. Takrat se je vse začelo z velikim pokom: drobcena krogla iz neverjetno gosto komprimirane energije celotnega vesolja je nenadoma zažarela in eksplodirala - začel se je kozmični ognjemet, ki je v teku eonov ustvaril galaksije, sonca, planete in na koncu živali in ljudi.

V skladu z enačbo, da materija ni nič drugega kot "zamrznjena energija", sta iz vsake kaplje energije nastala dva nasprotna sestavna dela materije: delec in njegov antidelec. Tik po prapoku sta v vročem mehuru nastali obe obliki materije in se hkrati tudi takoj spet vzajemno izbrisali, ker druga z drugo v istem neskončju ne moreta obstajati.

Zakaj se svet potem po desettisočinki sekunde ni končal kot pusto jezero sevanja? Zakaj je vsaj del materije preživel popolno uničenje, se spojil v atome in molekule in se po mnogih letih skupil v prve galaksije?

Zato, ker žareča prajuha ni bila enakomerno premešana. Ponekod je bilo več delcev, drugod antidelcev. Obojim so zato manjkali partnerji za prostovoljno smrt in so se izognili peklu. Nastali so med seboj ločeni otoki materije in antimaterije. Tako nekod obstaja cel svet iz antimaterije, antivesolje in antiživiljenje. Obstajam jaz in jaz. Zato se nam včasih zdi, da se je nekaj, kar pravkar doživljamo že zgodilo, popolnoma enako in nam.

In zvezda?

Je skrivnost.

Je mogoče, da je v nas?

Absolutno ne. Druga zvezda je kot prva, in v bistvu je prva. Sploh pa materija in antimaterija druga ob drugi ne moreta obstajati.

Torej ni povezave?

Takšne, ki jo mi poznamo in lahko razumemo ni. Je pa neka povezava prav gotovo.

Nekje v nas, globoko v podzavesti.

Znanstvena razlaga ni možna.

Torej še je nekaj?

Ne trdimo, da ni. Vendar bi bilo to preveč absurdno in lahko. Ne bi zmogli upravljati z neznanskimi količinami energije, ki se sprosti ob trčenju teh dveh svetov. Govorimo o novih galaksijah.

In če smo prav mi antimaterija?

Tega nihče ne more vedeti.

Bomo kdaj vedeli?

Mogoče čez milijone in milijone let, ko bomo zmožni oditi tako daleč, predvsem od sebe, da bomo prispeli na rob sveta in s tem hkrati na rob tistega drugega. Tam se bo zgodilo srečanje.

Rob je konec?

Nič ne bo takrat podobno temu, kar poznamo danes.

In zvezda?

Skrivnost zvezde je skrivnost vesolja.

Kot, da bi se to že enkrat zgodilo.

Saj se je.

Kdaj?

Prav zdaj.

ZVEZDA

Ko človek gleda zvezde zre vase. Ko človek zre, je vse bliže zvezdam. Zvezde so na dosegu kože in nič, prav nič ni vmes razen nas samih. Razdalje med zvezdami so naši upi in hrepenenja, naše bolečine in včasih odrekanja, včasih lepota in včasih ugotovitev, da z zvezdami smo. Kot zdaj na koncu te zgodbe o nekem obstoju. Ali lahko ljubimo neskončne meglice, razdalje in temne praznine med planeti, ali lahko ljubimo enostavno le čist obstoj, ne oblik, nič barv ali glasov? Lahko le ljubimo? Le neznano, neprijetno in tako nerazumljivo? Lahko ljubimo tesnobe v sebi?

Ne moremo. Ne moremo. Zvezde so naša tolažba. Le kdo ve in more spoznati vse, kar živi tam, v vseh svojih brezštevilnih oblikah? Kdo ve, če praznina, ki povezuje zvezde nismo mi sami, ali zvezde, ki povezujejo nas niso le odsev, le večer odmev bivanja?

Nihče nič ne ve. Ampak tam zgoraj, v vsem tem nekdo pluje, nekdo, ki je nič, kar mora biti za svoj obstoj, nekdo, ki nima besede, da se poimenuje, nekdo in noben, mi in nihče, prvi in zadnji. Primarni impulz bivanja.

Zvezde. Njihov odblesk smo ljudje, duše teh zvezd, ki jih gledamo tako visoko tam zgoraj, nosimo v sebi, njihove trenutke in njihov obstoj.

Zvezde. Zvezde so moje oči in zvezde so moje sestre. Bliže do mene kot jaz sam. Bliže kot vse, kar preveva. Zvezde.

Zvezda moj dom.

Zvezda.

SREČANJE IN SLOVO

(Približevanje dveh zvokov - svetlob. Vse močnejše. Trajen impulz.)